

SABER QUÈ FER

Dins l'ensopida vida teatral de la ciutat de València durant aquest estiu, hem tingut l'agradable sorpresa de poder contemplar –dins el festival *Sagunt a escena*- un espectacle ben interessant: la *Fuenteovejuna* que, sota la direcció d'Emilio Hernández, va presentar el CAT (*Centro Andaluz de Teatro*). I és que, ara que sembla que toca reflexionar sobre què farem amb el teatre públic valencià, el CAT recull en aquest muntatge quatre de les sis característiques que, per a mi, ha de tenir un Centre Dramàtic que vulga fer honor al seu nom. En primer lloc, interès pel teatre de repertori; en segon, rebuig de les temptacions de fàcil comercialitat i, en canvi, voluntat de risc (visible en aquest cas no sols en la proposta de muntatge sinó també en la discutible adaptació que del text de Lope de Vega ha fet Ana Rosetti); en tercer, recolzament a la professió autòctona. Finalment, en quart, claretat en quines són les funcions socials i culturals que ha de jugar un Centre: ací, en concret, se'ns fa una proposta que incideix en el debat sobre els vincles entre la cultura andalusa i l'àrab.

Es tracta d'un cas aïllat? De cap de les maneres: el CAT sembla tenir les coses clares i això es reflecteix en la seua programació. Més encara: considerat de forma global, el CAT també reuneix les altres dos característiques que per a mi són essencials i que no he comentat adès: programar i promocionar l'escriptura més contemporània produïda dins el seu territori, i recolzar, amb publicacions, cursos, congressos, etc., les investigacions sobre teoria i història del teatre, en connexió amb les instàncies acadèmiques del seu àmbit espacial.

És clar que tot l'anterior no vol dir que el CAT es trobe a recer d'errades, o de decisions discutibles... Al contrari. El que no podem negar, però, és que al darrere dels encerts i dels desencerts hi ha una línia d'actuació clara i definida. I això, no cal ni dir-ho, és fonamental.